

AN
ENCHANTMENT
OF
RAVENS

Hollók varázslata

MARGARET ROGERSON

AN
ENCHANTMENT
OF
RAVENS

Hollók varázslata

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Margaret Rogerson: *An Enchantment of Ravens*
First published in 2017 by Margaret K. McElderry Books,
an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division
1230 Avenue of the Americas,
New York, New York 10020

Fordította
Rusznyák Csaba

Szerkesztette
Takács Gábor

ISBN 978-963-636-541-7

Minden jog fenntartva

© Margaret Rogerson 2017
Jacket illustration © Charlie Bowater 2017
Jacket design by Sonia Chaghatzbanian © Simon & Schuster, Inc. 2017
© Kossuth Kiadó 2025
© Hungarian translation Rusznyák Csaba 2025

Anyának és apának szeretettel.

Egy

A MŰTERMEM LEVEGŐJÉT lenfaolaj és széleslevelű levendula illata lengte be, a vásznamon egy kis adag mestersárga csillogott. Bögöly selyemkabátjának színe már majdnem tökéletes lett.

Bögölyt nem volt könnyű rávenni, hogy minden alkalommal ugyanazokat a ruhákat viselje. Az olajfestéknek napok kellenek, hogy megszáradjon, és fel lehessen vinni rá a következő réteget. Ő viszont nehezen értette meg, hogy nem cserélhettem csak úgy le a képen az egész ruházatát a pillanatnyi kedve szerint. Még a tündénépek mércéjével is elképesztően hiúnak számított – ez pedig olyan, mintha azt mondanád egy pocsoljáról, hogy szokatlanul nedves, vagy egy medvéről, hogy meglepően szőrös. Összességében ez egy lefegyverző tulajdon-

ság volt egy olyan lénytől, aki bármikor megölhetett, és még csak a teázását sem kellett volna elhalasztania érte.

– Esetleg csináltathatnék némi ezüsthímzést a ruhaujj végére – jegyezte meg. – Mit gondolsz? Hozzá tudod festeni, ugye?

– Természetesen.

– És ha egy másik kravátlit választok...

Magamban a szememet forgattam, az arcom azonban ugyanattól az udvarias mosolytól sajgott, amelyet már két és fél órája tartottam fenn. Nem engedhettem meg magamnak, hogy elkövessem a gorombaság hibáját.

– Átfesthetem a kravátlidat, feltéve, hogy nagyjából hasonló méretű lesz a mostanihoz, viszont akkor eggyel több alkalom kell a befejezéshez.

– Igazi csodatevő vagy. Sokkal jobb, mint az előző portréfestő... az a minapi legény, hogy is hívták? Sebastian Manywarts? Jaj, őt nem kedveltem, valahogy mindig olyan fura szaga volt.

Kellett egy pillanat, hogy leessen, Bögöly Silas Merryweather-re gondol, a Fortély bő háromszáz éve elhunyt egyik mesterére.

– Köszönöm – válaszoltam. – Milyen figyelmes bók.

– Igazán lenyűgöző látni, hogyan változik idővel a Fortély. – Szinte oda se figyelve kiválasztott egy süteményt a kanapé melletti tálcáról. Nem ette meg rögtön, inkább csak bámulta, mint egy entomológus, aki épp felfedezett egy fordított fejű bogarat. – Amikor már azt hinnéd, láttad a legjobbat, amire az emberek képesek, hirtelen előállnak a porcelán újfajta zománcozásával vagy épp ezekkel a fantasztikus, citromkrémes süteményekkel.

Mostanra hozzászoktam a tündénépek modorosságához, és a bal ruhaujjáról fel se pillantva dolgoztam tovább a selyem csillogó sárgaságán. Ugyanakkor emlékeztem még azokra az időkre, amikor felkavart a tündénépek viselkedése. Más-képp mozogtak, mint az emberek: finoman, pontosan, a testtartásukban különös merevséggel, és ujjuk egyetlen rezdülése sem tűnt soha feleslegesnek. Órákig tudtak mozdulatlanok maradni, még csak nem is pislogtak, máskor viszont olyan félelmetes gyorsasággal iramodtak meg, hogy már azelőtt ott termettek előtted, mielőtt akár csak sikkanthattál volna meglepetésedben.

Kezemben az ecsettel hátradőltem, hogy teljes egészében szemügyre vegyem a portrét. Majdnem elkészült. Ott virított előttem Bögöly dermedt képmása, változatlanul, amilyen ő maga is volt. Nem értettem, miért rajonganak ennyire a tündénépek a portréért, de gyanítottam, hogy a hiúságukhoz lehet köze, meg az olthatatlan vágyukhoz, hogy emberi Fortélyokkal vegyék körül magukat. Sosem merengtek az ifjúságukon, mert nem ismertek mást, és mire meghaltak – már ha meghaltak egyáltalán –, a portréik már rég semmivé foszlottak.

Bögöly ránézésre egy harmincas évei közepén járó férfinak tűnt, és fajtája minden tagjához hasonlóan magas volt, karcsú és gyönyörű. Szeme a nyári hőséget elmosó eső utáni ég kristálykéjében játszott, fehér arca hibátlan, akár a porcelán, haja sugárzó arany-ezüst, mint a napkeltében csillogó harmat. Tudom, hogy röhejesen hangzik, de a tündénépek tényleg efféle hasonlatok után kiáltottak, egyszerűen képtelenség lett volna

másképpen leírni őket. Egyszer egy hóbortos költő belehalt a kétségbeesésbe, miután nem tudta egy tünde szépségét megfelelő hasonlatokkal kifejezni. Mondjuk, szerintem inkább arzénmérgezés végzett vele, de a történetet már csak így mesélik.

Természetesen nem szabad megfélekedni arról, hogy mind ez csupán a glamúr, ami alatt a tündénépek valójában egyáltalán nem így néznek ki.

A tündénépek tehetséges szemfényvesztők, nyílt hazugságra azonban nem képesek. Glamúrjukban mindig találni egy hibát. Bögölyé az ujjában mutatkozott meg: egy emberéhez képest túl hosszúra nőttek, és olykor furcsán kificamodottnak tűntek. Ha valaki túl sokáig bámulta a kezét, ő gyorsan összefonta vagy egy szalvéta alá rejtette mindkettőt – úgy néztek ki ilyenkor, mint két, fedezékbe siető pók. Bögöly volt az általam ismert legbarátságosabb tünde. Sokkal lazábban viszonyult mások viselkedéséhez, mint a társai, ám a megbámulása sosem vezetett jóra – kivéve, ha valakinek nyomós oka volt rá, mint most nekem.

Végre megette a süteményt. Nem láttam, hogy meg is rágta volna, mielőtt lenyelte.

– Mára nagyjából végeztünk – jelentettem ki, miközben beletöröltem az ecsetemet egy rongyba, majd belejtettem a festő-állványom melletti lenmagolajos üvegcsébe. – Szeretnéd látni?

– Kell egyáltalán kérdezned? Isobel, tudod, hogy egyetlen alkalmat sem mulasztok el a Fortélyod megcsodálására.

Mire feleszméltem, Bögöly már a vállam fölé magasodott. Udvarias távolságot tartott, embertelen szaga azonban így is

magába burkolt: tavaszi levelek páfrányos-zöld illata, vadvirágok édes parfümjé. Alatta pedig valami vad – valami, ami ezer éve járja az erdőt, és hosszú, pókszerű ujjaival könnyedén összezúzhatja egy ember torkát, miközben arcán csupán udvarias mosoly látszik.

A szívem kihagyott egy ütemet. *Ebben a házban biztonságban vagyok*, emlékeztettem magam.

– Azt hiszem, mégiscsak jobban tetszik ez a kravátli – mondta. – Rendkívüli munka, mint mindig. És most, mennyivel is tartozom neked?

Vetettem egy lopott pillantást elegáns arcélére. Egy hajtincs mintha csak véletlenül csusszant volna ki a nyakszirtjére tekert kék szalag alól.

– Abban állapotunk meg, hogy elbűvölöd a tyúkjainkat – emlékeztettem. – Mindegyik heti hat jó tojást fog tojni élete végéig, és semmilyen okból nem pusztulhatnak el idejekorán.

– Milyen gyakorlatias – sóhajtott fel a tragédia hallatán. – Te vagy e kor legcsodáltabb Fortélyosa. Csak képzeld el, mi mindent adhatnék neked! Gyöngyök hullhatnának a szemedből könnyek helyett. Olyan mosolyod lehetne, ami minden férfi szívét rabul ejti, vagy olyan ruhád, melyet soha senki nem feled. És te mégis tojásokat kérsz tőlem.

– Eléggé szeretem a tojásokat – válaszoltam kurtán, pontosan tudva, hogy az említett bűbájok végül mind bizarr, keserű, sőt halálos fordulatot vennének. Különben is, mi a jó eget kezdenék én férfiak szívével? Abból nem lehet rántottát csinálni.

– Legyen hát, ha ragaszkodsz hozzá. A bűbáj holnap lép életbe. Ám most attól tartok, ideje indulnom... intézkednem kell a hímzésről.

Ahogy felálltam, megnyikordult alattam a szék, majd pukedliztem neki, amikor megállt az ajtóban. Bögöly válaszul kecsesen meghajolt. A legtöbb tündéhez hasonlóan ő is úgy tett, mintha saját döntéséből viszonzná a gesztust, nem pedig valami olyan ellenállhatatlan kényszerből, mint maga a levegővétel.

– Aha! – tette hozzá, miközben kihúzta magát. – Majdnem elfelejtettem. Azt beszélik a tavaszi udvarban, hogy számíthatsz az Őszi Herceg látogatására. Képzeld csak el! Nagyon kíváncsi vagyok, vajon képes lesz-e végigülni az egész folyamatot, vagy amint megérkezik, máris eliramodik majd a Nagy Vadászatra.

A hír hallatán nem bírtam uralkodni a vonásaimon. Leesett állal meredtem Bögölyre, mire zavart mosolyra húzódtott a szája. Kinyújtotta felém sápadt kezét, mintha csak azt próbálná megállapítani, nem múltam-e ki ott helyben, álltamban – ami nem is észszerűtlen feltételezés, tekintve, hogy a tündék szemében az emberek alighanem a legapróbb provokációtól is képesek elhalálozni.

– Az Őszi... – bökte ki reszelős hangon. Becsuktam a számat, és megköszörültem a torkomat. – Egész biztos vagy ebben? Azt hittem, az Őszi Herceg sosem látogat Szeszélybe. Senki sem látta őt több száz... – Itt cserben hagytak a szavak.

– Biztosíthatlak, él és virul. Épp tegnap láttam egy bálon. Vagy múlt hónapban? Akárhogy is, holnap itt lesz. Add át neki üdvözlőmet!

– Ez... nagy megtiszteltetés lesz – hebegtem, közben magamban összerándultam lelki nyugalمام szokatlan széthullásától. Hirtelen nagy szükségét éreztem, hogy friss levegőt szívjak, úgy-hogy átvágtam a szobán, és kinyitottam az ajtót. Kivezettem Bögölyt, aztán csak bámultam a nyári búzamezőt, miközben alakja egyre összébb töpörödött az úton.

Felhő vonult el a nap előtt, árnyékot vetve a házamra. Sze-szélyben sosem változott az évszak, ám ahogy az első levél lehullt a fákról, majd pedig egy második követte, óhatatlanul az az érzésem támadt, hogy most változás előtt állunk. Hogy kedvemre lesz, vagy sem, az egyelőre rejtély maradt.